

Kardina! práce

Posudek magisterské práce Tomáše Košťála

Tomáš Košťál je introvertní sochař pozorovatel. To co mu chybí je energie k rychlému zachycení sochy. Klasická sochařská forma je pro něj nezajímavá. Protože prošel čtyřmi prvními semestry bakalářského studia, vím, že sochařský talent má. Přesto, a nebo právě proto, se rozhodl pro práci s objektem. Důležitý je pro něj materiál, autentičnost a příběh. Trvalo poměrně dlouho, než to pro sebe objevil a zformuloval. Potom ale velmi přesně zareagoval a začal pracovat na tématu relikviářů. Téma je pro něj tak nosné, že ho rozvinul do více realizací včetně poslední, která je zároveň jeho diplomovou prací.

První práce na toto téma souvisí více s jeho sklářskou profesí a s relikvií než s vlastní schránkou, relikviářem. Pokusil se zachytit příběh magického myšlení a řešení i jinak vysvětlitelné situace. Vytvořil zvětšené torzo mrtvého brouka z černého taveného skla. Brouka zřejmě střevlíka pravidelně po tři roky ve stejnou dobu nacházel vylézat ze stejného místa. Každá situace má mnoho interpretací a v současné racionální době je docela dobré připouštět si i nevědecké interpretace. Dovedou nás ne k objektivnímu zhodnocení situace ale k subjektivnímu sebepoznávání. Intuitivně tedy zareagoval a celý proces setkávání a opakování se pokusil přerušit vytvořením sochy, osobní relikvie. Křehkého skleněného brouka uložil do krabičky složené z olověného plechu a objekt nazval relikviář.

Druhý relikviář už pracuje s nalezenou relikvií dětskou koláží. Tomáš ji našel na ulici. Do relikviáře ji ale neukládá. Do relikviáře dává její digitální otisk. To že nejde o vlastní relikvií ale o zprostředkování atmosféry a zachycení určitého okamžiku a pocitu zdůrazňuje tím, že kresbu natočí na video. Ve vlastním relikviáři ji promítá a relikvií se tak stává zprostředkovaný okamžik.

Třetí relikviář už obsahuje skutečnou relikvií. Je to opravdová schránka, ve které zpočátku přechovával drobný úlomek mozaiky, přivezený z cest. Nevzhledný a neidentifikovatelný kamínek formou skutečnou relikvií připomínal. Vše ale bylo nabouráno ironickou podobou relikviáře, který se vlastně více podobal vitrině a svoji mechanickou funkci ještě více nějaké atrakci. Na podstavci vitríny je umístěno velké nepřehlédnutelné zelené tlačítko. Po jeho zmáčknutí pod skleněným poklopem vyjede soklík pokrytý látkou a na něm leží relikvie. Tomáš se inspiroval lampičkou na peníze v Italských kostelech a tento nedůstojný způsob prodeje zážitků použil pro svůj relikviář. Rozdíl je jen v tom že se do jeho relikviáře nevhazují mince a relikvie není až takovou relikvií za jakou ji původně Tomáš vydával. Na poslední výstavě už na soklíku uctíval jinou protože původní nemohl najít. Sám autor komentuje odhalení a opětné skrytí relikvie slovy cituji „ Málo přecitlivělého pozorovatele nechci nudit“

Na diplomovou práci předkládá čtvrtý relikviář, který v sobě obsahuje vždy něco z těch předcházejících. Například téma a sochu brouka. Malá socha z taveného skla ale není relikvií ale spíše součástí výzdoby relikviáře. Brouk je také natočený na video, ale příběh je dost morbidní. Na zemi zápasí se smrtí brouk, kterého půlka chybí. Brouk stále žije, leze a v ráně mu sedí mravenec a požívá ho. Relikvií je příběh promítaný na tlusté trochu matné sklo relikviáře. Opět je možné se na příběh dívat racionálně a divit se proč kapitoly z přírody tak složitě prezentovat. A právě ten údiv by mohl dovést racionálního diváka ještě k jiným interpretacím. Pokud jsme jich schopni i bez návodu jsme v otevřeném prostoru emocí svobodní. Práci Tomáše Košťála hodnotím A

M. Gabriel

